

TOMÍK

Časopis turistických oddílů mládeže

DUBEN 2010

V sobotu 9. ledna 2010 se tomíci a jejich přátelé sešli již na 42. ročníku Zimního srazu TOM na Ostravici u srubů Baníku. Ačkoliv v závěru týdne padající sníh sliboval příjemnou zimní atmosféru, počasí se v sobotním ránu pootočilo a nastavilo nám svou smutnější tvář. Do nadýchaných sněhových peřin při teplotě kolem nuly přšlo a vytvářelo na sněhu nepříjemnou ledovou krustu a na cestách nebezpečnou ledovku. Tak to aspoň vypadalo ve městě i na Ostravici v údolí. Na svahu Ostrého v nadmořské výšce 600 m již padaly ledové krupky, což bylo mnohem příjemnější než déšť. Na svahu pod chatou tak zůstala sněhová peřina, která lákala účastníky k sněhovým hrátkám. Na zahájení srazu v 10 hodin se sešlo 130

účastníků z oddílů Sirius Ostrava (14), Čmoudík Ostrava (16), Lysáci Malenovice (8), Tuláci Frýdek-Místek (13), Zálesáci Hrabůvka (11), Průzkumník Ostrava (24),

Třícítka a Dívčí Dvojka (12), UFO Ostrava (4), Žďorbi Ostrava (6), Divočáci Frýdlant (5), Sylvatik Ostrava (4), Beskydská devítka Havířov (1) a kamarádi ze skautského oddílu Osmá čtyřcítka Ostrava (9). Společně s vedením srazu a hosty byl celkový počet účastníků 138. Zimní sraz TOM je zařazen do seriálu akcí KČT Novoroční čtyřlístek, který v období kolem Nového roku přivede do přírody tisíce turistů. Účastí na akci Novoroční čtyřlístek splní účastníci hned čtyři novoroční předsevzetí: jdi na Nový rok na výlet, pozvi někoho ze svého okolí, poznej kus přírody

a přispěj potřebným. Poslední předsevzetí splnili účastníci tím, že každý přispěl dvacetikorunou do sbírky na úpravu turistických stezek pro vozíčkáře. Jako drobnou odměnu získali účastníci kalendář na rok 2010 a odznak Novoročního čtyřlístku. Zúčastněné oddíly připravily 10 soutěží, jako Zvířecí pětiboj (UFO), Svářeč a Šifra KPC (Čmoudík), Sněžná střelnice (Žďorbi), Spojování souhvězdí (Sylvatik), Lov tuleňů (Třícítka), tradiční Slalom

(Průzkumník), Lov Tučňáků (Divočáci), Paměťové dostihy (Lysáci) a Stavba sněhových soch (Sirius). Všichni účastníci se zapojili po zahájení srazu do soutěží, ať

jako jejich pořadatelé, nebo jako soutěžící. Soutěže probíhaly do 13. hodiny, kdy pořadatelé vyhodnocovali vítěze a vypisovali diplomy a před 14. hodinou byli vítězové na nástupu k zakončení srazu vyhlášeni. Ač byly rozdány desítky ručně připravovaných krásných diplomů, zvítězili všichni, kteří překonali lenost a přijeli na 42. Zimní sraz na Ostravici.

Mojmír Nováček,
předseda Moravskoslezské
krajské rady Asociace TOM

Ilustrační foto: Jan Nezbeda

OBSAH: duben 2010

str. 4	Mamutí narozeniny, Tadeáš Klaban
str. 5	Asociační hrdost, David Šimek, Tomáš Novotný Chalupář TOM, J. Chour
str. 6	Turistické závody, K. Zavadský
str. 7	Představujeme – M. Nevrlý
str. 9	Karneval v Kamínku, H. Paňáková Letní sraz Toulcův dvůr, Petr Teringl
str. 10	Jarní tábor na Brádlkách, Vašek Hrobský
str. 11	TOM Úhlava, David Vrba
str. 12	Uzlařská Regata po sedma- dvacáté, Rost'a Kašovský
str. 13	LTŠ 2010, Zdeněk Šmída
str. 14	Mistrovství Plzeňského kraje v eskymování, H. Žambůrková
str. 15	Zasněžený středověk na Benecku, Milan Hrstka
str. 16	Woodcraft, Ablákela-J. Porsch
str. 17	Lyžování na Šumavě, Jiří Homolka
str. 18	Poděbradský sněm, (ton), Tadeáš Klaban
str. 20	Fantom Prahy, Blanka Bočková Četli jsme za vás
str. 21	Zprávy z ústředí
str. 22	Ohlasy
str. 23	Vejři na Borči, Jan Schejbal Vodácká sezona zahájena! Hana Žambůrková

O sněmu

po sněmu

Poděbradský sněm se zapíše do dlouhé řady vrcholných setkání našeho spolku určitě jako sněm povedený.

Mladí organizátoři v čele s Tadeášem Klabanem odvedli kus dobré práce: fungovala organizace, klaplo ubytování (poprvé v historii asociace nespal nikdo na karimatkách v tělocvičně, všichni užívali řádného lože), program byl svěží, jídlo chutné, Poděbrady mohutně zasněžené.

Partě poděbradských tomíků patří můj dík, rozhodně i za vtipné vstupy, bezvadný film o lázeňském švihákově – a jistě nepochybím, když poděkuji i jménem dvou stovek delegátů lednového sněmování.

Co jsme vlastně na sněmu probrali, o čem jsme diskutovali?

Začnu vyznamenanými. Klubové vyznamenání za přínos pro práci s mladými lidmi si odnesla poděbradská turistka Zdenka Formánková – srdečně blahopřejeme! Stříbrný hořec, nejvyšší vyznamenání naší asociace, jsem pak rád předal Zdeňku Vejrostovi. Ocenění mu právem náleží za víc než dvacet roků práce v Radě závodů, za neúnavnost, se kterou stojí v čele početné obce rozhodčích a organizátorů Turistického závodu.

Místopředseda našeho spolku Jiří Homolka zrekapituloval naši péči o základny, o chalupy. Já jsem se pak pokusil obsáhnout ve své zprávě jakési shrnutí o stavu spolku – o financování, ideových pohnutkách, které naše lidi vedou k dobrovolné práci pro jiné, o práci revizní komise (jakkoliv předsedkyně RK Ilona Jaglová přednesla posléze samostatnou zprávu), o tom, jak je dobré, pokud se snažíme táhnout za jeden provaz, nedrvíme se a neděláme si podrazy. Rád píšu, že se nám to v asociaci vcelku daří. Zaznělo i hodnocení vztahů s klubem a bylo dobré, že jej slyšela početná sestava, vlastně celé vedení KČT (vedle předsedy Jana Stráského přijeli i oba místopředsedové J. Bahnic a J. Šlechta a samosebou vždy vítaný vzácný host, emeritní předseda J. Havelka).

Zajímavý a v jistém smyslu novátorský byl příspěvek člena vedení Davida Šimka. David zdokumentoval fakt, že řada oddílů bídne využívá spolkovou symboliku, to, že na webových stránkách některých oddílů (žel jich zase není tak málo...) není ani zbla o tom, že jsou vlastně tomíci. Tento stav si předsednictvo vytklo změnit – sounáležitost by našim oddílům neměla být cizí, snad by kolegové některých oddílů měli pamatovat na staré dobré Či chleba jíš, toho píseň (aspoň drobet) zpívej. Ne, nemáme určité ambice jako slovenští nacionalisté, kteří z vlajky a hymny udělali modlu, nicméně modrý hořec jako atribut sounáležitosti a alespoň větu o tom, že ten který oddíl je členem naší asociace, to bychom rozhodně a nepřekročitelně na našich webech najít měli.

Růžena Štěpánková hovořila o srazu loňském, pražský krajánek Petr Teringl zval na sraz letošní, pražský. Ondra Šejtka, náš muž v národní radě, promluvil o práci tomíků v ČRD. Mezi hosty nechyběl šéf Pionýra Petr Halada, místostarosta skautů dr. Jiří Navrátil, ministerské zamávání nám vyslala Eva Hampejsová, pozdravil nás šéf FOS Zdeněk Pšenica či poděbradský starosta pan Ďurčanský. Mojmír Nováček vyhlásil sou-
těž 21, již třetí ročník (pravidla jste obdrželi v březnu ve Kře, visí také na webu).

pokračování na str. 18

foto: Jan Rydlo

Za připomenutí stojí také jeho další vlastnosti, za které ho, myslím, máme všichni rádi. Zajisté se shodneme na tom, že Heřman je výborný kamarád, na kterého je za každých okolností spolehnutí. Vždy čeká na smluveném místě, je skromný a snad nikdy jsme ho neslyšeli si stěžovat.

Mamutí

narozeniny

Začátkem února jsme se sešli v naší klubovně, abychom společně oslavili významný den v životě našeho kamaráda – mamuta Heřmana. Byly to právě dva roky, co Heřman přestal být hromadou papírových krabic a rour od koberců a začal nabírat konkrétnější rysy.

První dva roky v životě mamuta propastního jsou velmi důležitým obdobím jak pro fyzický, tak i duševní vývoj těchto osrstěných chobotnatců. Z malých mamutů se stávají mamuti o něco větší. Náš Heřman po tuto dobu rozhodně nezahálel a využíval čas naplno. Stihl

navštívit mnohé destinace jak u nás, tak i třeba na Slovensku. Reprezentoval náš oddíl na mnoha akcích regionálního i celostátního charakteru. Jen namátkou mohu vybrat například Sloup v Čechách, kde pobyl téměř půl roku, Lubinu na Slovensku, kde pomáhal s organizací letního tábora Zlatých Šípů, bavit návštěvníky již dvou ročníků poděbradského Pohádkového lesa, úspěch sklídl též na Bambiriádě. Pokaždé se stal hvězdou publika a mnozí na něm mohli své oči nechat. Naštěstí je však jeho srst odolná vůči podobným nečistotám.

Právě naopak často přispěje do diskuze nějakým konstruktivním návrhem a vždy je nadšen pro oddílovou činnost. Když je zapotřebí, ochotně nabídne pomocnou nohu, kel či chobot.

Nezbývá nám než popřát ti, Heřmane, vše nejlepší, hodně zdraví a ještě dlouhá léta mamutího osrstěného života.

*Tadeáš Klaban,
TOM Robinsoni, Poděbrady*

Asociační hrdost

Určitě všichni znáte přísloví „Koho chleba jíš, toho píseň zpívej“. Řídí se však všechny oddíly Asociace TOM podle tohoto přísloví? To byla má startovací otázka pro napsání tohoto příspěvku. Snažil jsem se podívat na prezentaci našich oddílů.

Každý oddíl do registračního listu uvádí odkaz na své webové stránky. Z celkového počtu oddílů vlastní webové stránky pouze 49 % oddílů. Chápu, že ne každý oddíl má kapacity na to, aby si své oddílové stránky zřídil. Ale domnívám se, že pokud si je oddíl zřídí, mělo by být patrné, či stránky to jsou. Pokud se k Asociaci TOM hlásíme, dobrovolně odvádíme členské příspěvky, čerpáme dotace na naše akce, na letní tábory či na táborový materiál, myslím si, že by naše stránky měly obsahovat alespoň logo A-TOM. Nebo alespoň text, že oddíl je součástí Asociace turistických oddílů mládeže. Bohužel, ze 135 oddílů, které mají webové stránky, jen 57 oddílů (42 %) logo či text na stránkách má. Někteří vedoucí do registračních listů zadávají odkazy na keramické kroužky, stránky základní školy, tělovýchovné jednoty atd. Některé webové stránky vůbec neexistují.

Kromě webových stránek organizuje většina oddílů různorodé akce pro širokou veřejnost. I toto je ideální forma prezentace oddílů a Asociace TOM ve společnosti. Proto by bylo vhodné umístit alespoň asociační hořec na propagační materiály, diplomy, vstupenky, plakáty...

O jarních či letních prázdninách oddíly organizují tábory. V hlášení o konání letního tábora je uvedeno, že tábor musí být označen logem Asociace TOM. Bohužel při kontrolách předsednictva na táborech často zjišťujeme nedodržení pravidel. Evropská unie vydala na umístování loga EU příručku pravidel publicity o 68 stranách. Všichni příjemci podpory příručku přečetli a poctivě plní pokyny. Asociace napsala jednu doporučující větu a některé oddíly to stejně nejsou schopny plnit.

Z vlastní zkušenosti mohu doporučit potisk různých reklamních materiálů, triček apod., které rozdáváme na akcích oddílů např. táborová trička. Některé méně početné oddíly mohou využít nabídku ústředí a pořídit si levněji trička či jiné propagační předměty přímo z ústředí.

David Šimek

Článek vznikl v zimě roku 2010. Od té doby se přeci jen něco malého událo – několik oddílů se pochlapilo a na své stránky přidalo odkaz na ústřední asociální web, případně doplnilo grafiku stránek o hořec.

Budeme ale v téhle „masírcce“ pokračovat. Ať to nezní moc osklivě, ale v době, kdy stát začíná přitahovat kohoutky s penězi a kdy budeme každou korunu dvakrát obracet.

Je asi jasné, že přednost budou mít ti, kdo se za tomíky nestydí a umí to dát i na svém webu či jiných prezentačních materiálech najevo.

Tomáš Novotný

Chalupář TOM

Výpravná obrazová publikace, v níž jsou zachyceny všechny nemovitosti Asociace TOM ČR, rozhodně nevznikala lehce. Svě by mohl vyprávět jak Míla Blšták, jehož obrázky zdobí většinu stran knihy, tak *spiritus agens* edičního počínu, náš ústřední chalupář (někdo sbírá známky, někdo chalupy) – Tomáš Novotný.

Koncept knihy časem doznával změn, oba hlavní aktéři nechali na hledání konečné podoby kus svého života.

Idyllické záběry jsou pořízeny i z míst, která jsou zdánlivě pro tento účel úplně nevhodná. Však také Míla později přiznal, že při pořizování svých záběrů téměř neslezl ze štaflí, což není žert. Jedině tak se mu podařilo k domečku v České Lípě do popředí přikouzlit rozkvetlé slunečnice a ve Sloupu zobrazit majestátní hlavní budovy v celé kráse, nezakreslený širokoúhlým objektivem.

Vposled zvěstují zástupům, že kdo si objedná 4 kousky po 50 Kč, (prachy půjdou na charitu), tomu pátý bude věnován grátis. (jch)

Turistické závody máme za sebou!

V sobotu 27. 3. 2010 jsme v Krásném Poli přivítali na tři stovky účastníků prvního kola poháru Moravskoslezského kraje v Turistickém závodě. Měsíc příprav vyvrcholil zdařilým závodem jednotlivců a hlídek za slunečného počasí v lese mezi

hvězdárnou, myslivnou a Vřesinskou strží. Na bílou trasu žactva dlouhou necelé 4 km a červenou pro dorost a dospělé dlouhou přes 5 km se vydalo letos v patnácti soutěžních kategoriích rekordních 203 závodníků z patnácti oddílů mládeže TOM Moravskoslezského kraje. Kromě vytrvalosti při běhu lesem si soutěžící porovnali své znalosti mapových značek, dřevin a uzlů. Orientaci s buzolou si zkusili na azimutových úsecích, dobrou mušku při hodu na cíl, plížení, lanovou lávku a jiné dovednosti.

Kromě závodů v terénu připravili naši kolegové z TOM Průzkumník soutěže jednotlivců v tělocvičně, aby se ukrátila dlouhá chvíle při čekání na start a výsledky. Žákovské i dorostenecké kategorie ovládli tradičně závodníci z oddílů Nezmaři Bílovec, TOM Orlová, Žlutý kvítek Palkovice a Tuláci z Frýdku-Místku

Pro náš oddíl Paprsek v Krásném Poli získal v mladším dorostu Tomáš Pieš krásné první místo a na stupních vítězů stáli i Lucie Šusteková a Ondřej Šustek, kteří oba vybojovali bronzovou medaili ve svých kategoriích. Za Krásné Pole letos soutěžilo 25 soutěžících a všichni zá-

vod dokončili, dokonce i naši nejmenší – Adélka Schindlerová a Eliška Švrlanská. V hodnocení oddílů jsou naši žáci po prvním závodě na 4. místě a dorost a dospělí obsadili dokonce třetí příčku z patnácti oddílů.

Celý závod trval skoro čtyři hodiny, než stihlo 195 jednotlivců a 4 dvojice nejmenších celou trať proběhnout.

Kolem 16. hodiny bylo závěrečné vyhodnocení závodů v přízemí naší školy, kde všichni vítězové převzali medaile, diplomy a drobné ceny z rukou starosty Krásného Pole, pana Tomáše Výtiska.

Na závěr bych chtěl poděkovat všem, kteří se o zdárný průběh této naší velké akce zasloužili a pomohli i jako rozhodčí na tratích – rodiče našich členek a členů a přátelé z řad bývalých členů TOM Průzkumník, zejména pak manželé Gawelczykovi, Piešovi, sourozenci R. a M. Ličkoví, paní Šusteková, Schrammová, Švrlanská a mnoho dalších – vždyť na tratích a při jejich stavbě pracovalo celý den 53 dospělých rozhodčích.

Velkou pomocí byla i podpora finanční od firem Arcelor Mittal Ostrava, Bauman, Magistrátu města Ostravy a také Moravskoslezského kraje. Poděkování zaslouží i vedení naší základní školy, které nám poskytlo v prostorách školy tolik potřebné zázemí

Výsledkovou listinu najdete společně s fotografiemi do týdne na našich webových stránkách (www.tompaprsek.com)

Karel Závadský,
vedoucí TOM Paprsek, Ostrava

PŘEDSTAVUJEME

Miloslav Nevrlý

RNDr. Miloslav Nevrlý (29. října 1933 v Praze)
je český zoolog, publicista, spisovatel, cestovatel, turista a skaut.*

Cestování, táboření, činnost ve skautském – a v totalitním mezidobí v turistickém – oddíle... Kde se to ve vás vzalo? Co byl první podnět, který vás na tuhle stezku přivedl?

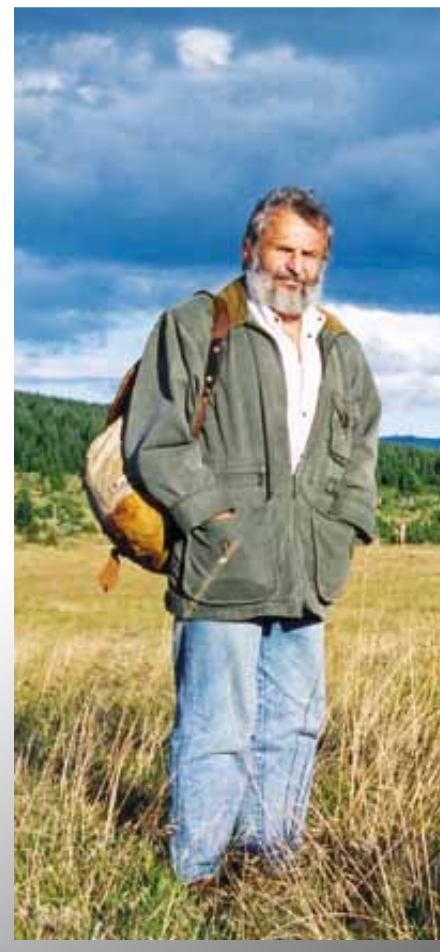
To už po těch dlouhých letech přesně nevím. V deníku jsem našel, že do skautského oddílu jsem se přihlásil již 15. června 1945, tedy jen měsíc po konci války. Byl jsem obyčejný nevycválaný pražský kluk a bylo mi jedenáct a půl roku. Tehdy bylo skoro všechno úplně jiné než dnes. Na oddílových výpravách jsme pochodovali ve trojstupe s družinovými vlajkami na tyčích a hlasitě zpívali. Nejvíce se mi líbila píseň Stály báby u vesnice, divily se přelivce. Auta byla na silnicích vzácná, ani benzin nebyl k dostání, a tak nebylo nebezpečí, že nás něco přejede. Se skauty jsme chodili většinou jen do pražského okolí, na delší cesty jsem si musel ještě počkat. Hlubší vztah k přírodě a k osamělému putování jsem získal až později. V patnácti letech jsem totiž propadl světu ptáků. Přihlásil jsem se do tehdejší Československé ornithologické společnosti a začal se vydávat za těmi krásnými okřídlenými tvory stále dál a dál. Pozoroval jsem je, chytal, připevňoval jim na nohy kroužky a zase je pouštěl, aby mohli letět tam, kam já jsem nemohl. Skauting již tehdy neexistoval, komunisté jej po roce 1948 zakázali. Zakázali ale také lidem svobodně cestovat, a tak v době svého dospívání, kdy jsem bytostně stál o to, abych mohl poznávat cizí exotické krajiny, jsem musel svoji touhu po dálkách uskutečňovat jen v českých krajích, později i ve slovenských horách. Byly to ale přesto krásné časy! A tak proto, že jsem tehdy nesměl shlédnout moře, prerie, pouště ani tundry celé zeměkoule, jsem musel tím důkladněji „prozkoumávat“ hory s hlubokými lesy a nížiny s lenivými řekami, květiny i zvířata jenom svoji vlasti. Přilnul jsem proto k nim tím hlouběji. Všechno zlé je tedy k něčemu dobré, to je důležité si zapamatovat!

Podnikl jste nesčetné výprav, pochodů, putování, zahraničních cest. Těžko po těch všech letech asi vybírat, ale přesto poprosím – zkuste vzpomenout na jednu NEJ... Nejhezčí, nejinspirativnější, nejtěžší... vůle vaše.

Kdybych začal svoje putování „sortýrovat“ (jak říkala moje babička) tak bych asi těm ostatním výletům či putávkám ublížil. Nicméně mi připadá, že čím dávější ty

cesty byly, tím se mi dnes zdají hezčí. Je tedy důležité (a to bych rád vzkázal dnešním tomíkům), aby mladí lidé začali se svými cestami co nejdříve. Takové cesty se jim zapíší do duše, tedy do „povahy“ nehlouběji a ovlivní jejich další životní zájmy a možná i osudy. Ať si také píšou deník! Nebýt mých starých deníků (psal jsem si je již od roku 1941), netušil bych, kolik jsem toho prošel a kde všude jsem vlastně byl! Stačí jen stručný deníkový zápis, není nutno psát žádné srdcebolné nebo nadšené výlevy: dojem z krajiny, pokud je hodně hluboký, zůstane v nitru i bez deníku. Ale abych se úplně nevyhnul položené otázce: třeba v Jizerských horách, u jejichž úpatí teď již přes půl století žiji, na mne nejvíc zapůsobilo celodenní bloudění rašeliništěmi Velké jizerské louky, kterými protéká řeka Jizera. Vydal jsem se tam v srpnu 1950, nebylo mně ještě ani sedmnáct roků. Nevedly tam žádné cesty, rašeliniště bylo ukryto za hradbami neprostupné kosodřeviny, kraj, kterým jsem bloudil se podobal severské tajze a byl úplně opuštěný, průzračná řeka tvořila státní hranici; měl jsem pocit, že v tmavých rašelinných tůňkách na mě číhá neznámé nebezpečí. Připadal jsem si jako dávný objevitel.

Rád vzpomínám i na svoji první „zahraniční“ cestu. To bylo v roce 1957. Komunisté tehdy po téměř deseti letech dovolili, aby lidé směli cestovat do ciziny. Pouze ale jen do ciziny takzvaně „spřátelené“. Tedy do Polska, do polských Tater, a to do vzdálenosti pouhých deseti kilometrů od hranic. Vrátit se bylo nutno do druhého dne. S dvěma přáteli jsme si obstarali propustky, na přechodu v Lysé Polané do nich dostali razítka a byli jsme v cizině! V polském městečku Zakopaném jsme si načerno vyměnili koruny za zlaté a na nádraží požádali jednoho mladíka (u pokladny hlídali policajti), aby nám koupil lístky někam „k moři“, do Gdaňsku. Jeli jsme pak skoro celý den a vzpomínám (a proto to teď píšu), že když jsme pak u vsi Łeba vylezli na vysokou písčnou dunu a spatřili pod sebou poprvé v životě moře, vstoupily mně slzy do očí. Strávili jsme pak na pobřeží tři týdny, a když jsme se vraceli, na Lysé Polané nás polští pohraničníci za nedodržení termínu návratu šoupli do vězení. Brzy nás z něj zase pustili. Takže: když poutníkovi vstoupí při pohledu na nějakou krajinu slzy do očí, tak již asi nic hlubšího prožít nemůže!

Devatenáct roků jste vedl tomíky v Liberci. Můžete čtenářům – hlavně těm mladším, kteří totalitu neprožili, případně byli v té době dětmi – přiblížit, jak vypadal oddílový život v sedmdesátých a osmdesátých letech? Cítili jste se pod Svazem turistiky ČSTV svobodněji, než by tomu bylo v tehdy monopolní PO SSM?

Úvodem musím říci, že nejen tomíky, ale před tím i skauty jsem jenom spoluvěd. Seznámil jsem se totiž se skautským vůdcem a spisovatelem „skautských“ knih Milošem Zapletalem a rád jsem v roce 1968, když byl na pouhé dva roky znovu „povolen“ skauting, přijal jeho nabídku, abych mu pomáhal s vedením 12. skautského oddílu, který v Liberci založil. Stačili jsme uspořádat jen dva měsíční letní tábory, v Novohradských horách a na Černém Váhu v Nízkých Tatrách. Pak komunisti v srpnu 1970 již podruhé skauting zakázali. Miloš se pak rozumně rozhodl převést několik chlapeckých a dívčích oddílů „pod křídla“ TOM, Turistických oddílů mládeže. Vystřídali jsme několik libereckých tělovýchovných jednot, nakonec jsme na dlouhé roky zakotvili jako TOM při TJ Dynamo Liberec. „Předsednictví“ se postupně ujalo několik lidí; já jsem se tak dlouho vymlouval, až na mne zbylo poslední místo a svoje předsednictví jsem už neměl komu předat (jako v pohádce o převozníkově bidlu), a tak jsem musel být předsedou TOM řadu roků. Schůze celé jednoty (byly tam

i kuželkáři, horolezci a další) byly sice nudné, ale byli tam sympatičtí lidé a dalo se to vydržet. Horší bylo, že tomíci patřili z nějakého důvodu i pod odbor turistiky OV ČSTV, tam byly schůze výboru horší: čím byl turistický funkcionář politicky spolehlivější, tím byl i tlustší a užvaněnější. Ti nejtlustší byli i Mistry turistického sportu, a měli na to dokonce odznaky. Je dobře, že ty doby skončily! Miloš vedl tomíky zcela ve skautském duchu, měli jsme řadu krásných, tehdy ještě měsíčních letních táborů v Jizerských horách i jinde. Miloš se obětavě věnoval mladším lidem, se staršími tomíky, dnes bychom řekli rovery, jsem zase já po skončení tábora jezdil na třítydenní letní puťáky. První dva roky na Slovenska, pak sedm roků po sobě do Rumunska. Dali jsme si proto jméno SPERHO, tedy Společnost pro exploataci rumunských horských oblastí, a později z těchto horských putování vznikla i knížka Karpatské hry. Na puťácích jsme oceňovali také to, že na nich nemohly prudit okresní hygieničky, které se nás pokoušely dohnat na stálých táborech v Čechách. Hygienička by se na Slovensko, natož do Rumunska nikdy nedohrabala! Sperho dělalo pěkné výlety i po zbytek roku po Čechách. Nejraději jsme měli Zadní zemi, jak jsme říkali tehdy celkem ještě opuštěnému Českému Švýcarsku, ale jezdili jsme na dva dny (většinou ale již v pátek odpoledne) i jinam. Občas jsme navštívili i „cizinu“: třeba zatopené doly za Zhořelcem v tehdejší východní Německu čili NDR, kde hnízдили jeřábi a orli nebo jsme putovali po ledovcových jezerech na severní straně polských Krkonoš. V zimě Miloš zařizoval pro celý oddíl, tedy mladší i starší tomíky, tzv. Sněhuláky, nájemné autobusy, které dovezly celý oddíl třeba na Jizerku, a odtud jsme fičeli na lyžích třicet kilometrů Jizerskými horami (bylo v nich tehdy ještě víc stromů než dnes) zpátky do Liberce. A tak jsme se ve zdraví dožili listopadu 1989 a z tomíků se zase stali skauti. Ale to už je jiná kapitola.

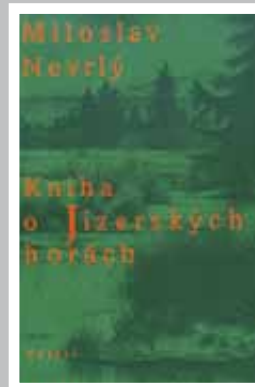

Sledujete dnešní dětské a mládežnické hnutí? Máme vůbec my, tomíci, skauti, wodcrafteri, co nabídnout dnešním mladým lidem?

Dnes už děti a mládež sleduji jenom z uctivé dálky, můj věk a moje za život uchozené kyčle mě už předurčují ne snad ještě k pasivitám, ale k jiným aktivitám. Doby se bezpochyby rychle mění (patrně rychleji než dřív) a s nimi se mění i mladí lidé, jejich zájmy a trávení času; to je nutné přijmout, nelámat nad tím hůl a stařec-ky neodsuzovat třeba hodiny, které dnes děti tráví u počítačů. Vedoucí, lhotejno jestli skautský, turisticko-mládežnický nebo vůdce Ligy lesní moudrosti, by se měl hlavně snažit vštěpovat dětem svým životním postojem a svými znalostmi zásady, které se nemění nebo by se alespoň měnit neměly. Pravdomluvnost, čestnost, odvahu, vytrvalost, snahu po poznávání a vzdělání; takových „velkých“ slov, a třeba i důležitějších, by se jistě našly ještě desítky. To ostatní se dostaví snad časem samo. Možná, že pro kluka ajťáka, který stráví svoji první noc v horách pod širým nebem bez mobilu a notebooku, odkázán jen sám na sebe, bude mít první pohled na hvězdné nebe, otáčející se nad jeho hlavou, hlubší a trvalejší účinek než na starého „zálesáka“. Myslím, že – vzhledem k trvalé erozi shora uvedených zásad, kterou mladí lidé vidí kolem sebe ve veřejném a politickém životě – je dnes práce dobře vedených dětských a mládežnických hnutí ještě důležitější než dřív.

Jste celoživotní milovník a znalec Jizerských hor. Sledoval jste, jistě s hrůzou, devastaci lesů v sedmdesátých a osmdesátých letech minulého století. Můžete říci, že Jizerské hory mají dnes naději? Že se vzpamatovaly, že do nich dnes jdete rád?

Můj vztah k těm nejsevernějším českým horám prošel samozřejmě za tu dlouhou dobu (poprvé jsem je navštívil a začal poznávat o Velikonocích 1949) složitým a bolestným vývojem. Od mladistvého okouzlení jejich samotou, hlubokými lesy a tesknými vonicemi rašeliništěmi, přes smutek nad jejich chátráním a umíráním jedovatými imisemi až po dnešní smíření. Dnes do těch hor chodím již mnohem méně než dřív, ale myslím si, že lidé, kteří se nyní starají o jejich znovuvzkříšení, odvádějí dobrou práci a nelze jim upřít ty nejlepší úmysly. Stromy bezpochyby znovu vyrostou, ale z řady důvodů (doby se rychle mění i v horách!) nebudou, alespoň za mého života, Jizerské hory již nikdy takové, jaké jsem je poznal v jejich opuštěnosti po poslední válce. Nepíšu to (jak říkali „staří Římané“) jako senex, laudator temporis acti, tedy „stařec vychvalující zašlé časy“, pouze to – ani radostně, ale ani ne smutně – konstatuji a také tak to přijímám. Desetitisíce lyžařů v zimě

a cyklistů v létě, parkoviště plná aut, kiosky s občerstvením na kdekteré křižovatce, oplocená rašeliniště s vyhlídkovými věžemi a úhledné informační tabule u přírodních rezervací, to všechno je jiné, než bylo před šesti desítkami let; cítím ale, že nic z toho (podobně jako jsem to neudělal ani u mobilů a počítačů dnešních dětí) nemám právo odsuzovat. Takže: ať žijí Jizerské hory! Howgh!

Předjímám trochu odpověď na předchozí otázku a poprosím, abyste napsal místo, na které se v Jizerských horách rád vracíte – a proč.

Za nejkrásnější místo na zeměkouli jsem v mládí považoval Velkou jizerskou louku. O ní jsem ale psal již v odpovědi na druhou otázku. Stále je tam krásně, jen já jsem se asi trochu změnil, zkameněl. Kůrovci a jedovaté plyny si z mé louky uhryzli v posledních desetiletích jen trochu lesů, po nových asfaltových cestách bezodysšně uhání jeden cyklista za druhým, na druhém břehu Jizery již není tajemná cizí země, do které bylo zakázáno vkročit. Často proto raději zůstávám na Jizerce, druhém nádherném místě v těch horách. Ve staré hájovně je dosud stejně krásně jako před půlstoletím, kdy jsem ten dům získal od státních lesů pro Severočeské muzeum. Za podzemních dnů tam čas plyne stejně pomalu jako dřív a nad Bukovcem svítí stále stejný úplněk jako kdysi.

*Miloslav Nevrlý
Rozhovor pro časopis Tomík,
(otázky pokládal Tomáš Novotný)*

Karneval v Kamínku

Děti se dostavily v pěkných kostýmech a hned na úvod komentátorská dvojice Zdeněk a Bára vyzvaly masky k představení a promenádě. Pak pěvecká soutěž následovala a výkony soutěžících posuzovala odborná porota. V čele poroty zasedal Martin Motal a s ním další porotci, Martina Mullerová, Radka Kroupová, Veronika Žigmundová, Sandra Vítková, Martina Pečínková. Vše bedlivým okem sledovala a dokumentovala Renata Pečín-

ková. Také taneční rej a dovádění se dělo za zvuku libých písní, i na sportování došlo, na chůdách se masky prošly, na terče, či s kruhy si zaházely. Program nám zpestřila neznámá čarodějnice, která se náhodně o našem karnevalu dověděla a na chvíli se u nás zastavila, by si s námi zazpívala a zatančila. Závěrem byly rozděleny diplomy a ceny jak pro nejlepší masky, či za zpívání a soutěžení.

Tímto chci poděkovat všem členům Kamínku, co se na přípravě i průběhu karnevalu i dnu otevřených dveří podíleli. Moc vám děkuji.

*Za turistický oddíl Kamínka
H. Paňáková*

Letní sraz Toulcův dvůr

Dvacátý devátý sraz tomíků se uskutečnil ve dnech 7.–14. srpna 2010 v Praze v Toulcově dvoře. Toulcův dvůr je bývalá hospodářská usedlost v Hostivaři, přímo nad meandrujícím potokem Botič, dnes využívaná jako středisko ekologické výchovy. Díky poloze mezi sídlištěm a přírodním parkem budeme mít blízko jak do civilizace, tak do přírody.

V Toulcově dvoře bude centrum srazu. Ubytování je možné ve třech cenových i kvalitativních úrovních. Nejvýše je ubytovna, třílůžkové a jeden sedmilůžkový pokoj s komfortem, kteří my turisté nazýváme spaním v peři. Spaním pod střechou se dá nazvat ubytování v klubovnách. K dispozici budou dvě velké a dvě malé klubovny, ve velkých se vyspí 16–20 tomíků, kteří si dovezou vlastní spacáky a karimatky, malé klubovny jsou zhruba poloviční. Turisté, kteří dávají přednost stanování, budou mít k dispozici koňský výběh. Koně v Toulcově dvoře v létě nejsou, ti jsou na letním bytě v Českém ráji, takže jen pozor při stavění stanů, aby po koních nezbyl pozdrav na podlážce. Hned u stanů budou k dispozici tee-pee zvaná toi-toi, ale umývárny budou až v budově Toulcova dvora.

V Toulcově dvoře jsou také bývalé stáje, které budeme mít k dispozici na večerní kulturní a společenský program. Na každý večer bychom chtěli mít připraveno promítání zážitků z cest nebo hudební vystoupení. Naproti stájím je jídelna, kde budou pro tomíky snídaně a večere, oběd si zajišťuje každý oddíl vlastními silami, supermarket je hned naproti vchodu do areálu.

Turistický program srazu v Praze bude trochu odlišný od programu srazů v místech s nedotčenou přírodou. Pochopitelně bude více kulturně poznávací činnosti, ale ani v Praze není příroda popelkou. Připravíme nabídku tras po přírodních zajímavostech Pražské kotliny, ostatně jednu, Meandry Botiče, budeme mít od základny, co by kamenem dohodil. Každý by se měl podívat například do Prokopského údolí nebo do Šárky, aby poznal, že Praha nejsou jen Hradčany, Malá Strana a Nové Město, obklopené panelákovými sídlišti. Jeden den strávíme také společně na koupališti Šeberák, kde pro nás nájemce koupaliště, firma S. O. S. dekorace, připraví (a zasponzoruje) den plný her a soutěží. Nezapomeňte si tedy plavky!

Pro dotazy a předběžné přihlášky je zřízena nová e-mailová adresa sraz.tom@seznam.cz, kam můžete psát své dotazy.

Petr Teringl

Jarní tábor na Brádrlerkách

To, že těsně pod hřebenem Krkonoš leží dříve Fučíkova, nyní Brádrlerova bouda, to jsme věděli. Ale popravdě nám až do minulého léta unikala informace, že bouda patří KČT. A že jsou zde příjemní správci s pochopením menších finančních možností turistických oddílů mládeže. Slovo dalo slovo a pod Triglavem vloni v létě hned načerstvo přítel Jirka Homolka volá na sever přes půl Evropy, jaképak jsou podmínky a možnosti. Nápad byl na světě, základní informace také a na podzim se hned vše podrobněji dojednalo s tím, že Jarní tábor 2010 má to hlavní uděláno...

Vesměs už po 30 let jezdíme na jarní tábory na chaloupky skromné, kde společně vaříme, společně se myjeme pod studánkou, kadibudky jsou hodně větratelné, sekáme a řežeme dříví. A vůbec nám to nevádí, ba dokonce vše podobně „silně romantické“ vyhledáváme. Ale okolnosti – spousta prcků, neschopní nad 15 let

a i v našem oddíle začínající nedostatek dospělců – nás donutil, že přinejmenším pro letošek musíme z tradiční romantiky

trochu slevit. Takže nás čekala polopenze, topení bez našeho přičinění, teplé sprchy a nám 3 dospělců a 23 prcků, kde polovině bylo pod deset let, to vlastně vyhovovalo. Náplní našeho pobytu nebyly sjezdovky, které považujeme spíše za „pla-

caření“ a finančně náročné, ale lyžařská turistika. Přílehlá půlkilometrová sjezdovka využívána ve chvílích volna, a to za světla i za tmy bobováním na pytlech, či lopátkách. Trasy na běžkách vedly na všechny strany, ale zejména na hřebenovku na Mužské kameny a směrem na Labskou louku. A jelikož se hodně z účastníků učilo běžkovat, tak pádů bylo do stovek a navečer se vracely na boudu spíše sněhové kuličky. Když už měli všichni základy v sobě, tak velký okruh přes Vrbatovku, Mísečky se sjezdem Medvědína a vyšlapání nahoru na boudu ukázal, že mají i přes únavu humor a nadhled. Návrat už za tmy, ojínění, utahání, ale i spokojení. Ostatně za hodku všichni v klubovniče se svorně zúčastňují normálního programu. S počasím byla spokojenost, polovinu doby azuro, teplota nestoupala nad minus 12, jeden den bílá tma, jeden den vichřice, akorát doba na jiný program...

Zkrátka vše fungovalo a byl to vynikající tábor. Plný smíchu, sportu, řádění a spokojených účastníků a vůbec nám nějak nevádilo, že po návratu domu chrchláme, sípeme, kašleme. To přeci k zimě také patří...

A Brádrlerovy boudy? Přátelé doporučuji – setkali jsme se se vstřícností, ochotou, porozuměním, dobrými finančními podmínkami a vynikající kuchyní...

Václav Hrobský,
TOM Kamarádi Pacov

TOM Úhlava

K tomíkům jsme vstoupili začátkem roku 2010, v minulých letech se náš vodácký oddíl dětí a mládeže sdružoval pod jinou organizací. Náplní našeho oddílu je seznámit děti se základy turistické jízdy na vodě a postupně se přiblížit k jízdě na vodě divoké na všech různých typech lodí. Součástí našeho snažení je i ukázat to, že voda a lidi kolem ní jim mohou dát trvalá kamarádství, dobrý pocit ze sportovního výkonu a v neposlední řadě i lepší vztah k přírodě.

Nezapomínáme ani na bezpečnost na vodě, proto jsme minulý rok v květnu strávili víkend na kanále v Roztokách, kde jsme si mohli záchranu a bezpečnost na vodě vyzkoušet v praxi. Reportáž z tohoto víkendu sepsal nováček našeho oddílu David:

Zachraň se, kdo můžeš

Všechno to začalo už ve čtvrtek odpoledne, a to nakupováním jídla. Do obchodu jsem se ale vracel několikrát, protože jsem zapomněl polívky, konzervu nebo něco jiného. Navečer jsem pak začal s balením podle seznamu. Ten začínal spacákem a končil neoprenem. Ten bude třeba.

Na místě určení se setkáváme s vodáky z Prahy. Konečně razíme ke kanálu. „To snad ne, tohle přece nesjedeme.“ říkám si a je mi špatně. Někteří šílenci už ale nasedají do kajaků a kanál sjíždí. A moje reakce? Do tohoto nevlezu ani za zlaté prase. O kus dál pak rozbíjíme tábor, stavíme stany a jíme. Ve čtyři hodiny pak začíná něco, co se mi vůbec nelíbí. Oblíkáme se do neoprenů a začíná teorie, po které přichází praxe. Jdeme na kanál. Já se docela dost bojím a strach neopadá ani po instruktáži. Hlavou mi běží, že jsme všichni předurčení ke zkáze. Jenže ostatní to tak nevidí a pomalu kráčí ke kanálu. Nakonec jsem odhodlán to taky zkusit. Pomalým

krokem mířím k docela chatrnému můstku, který drží snad jenom na heslo. A je to tu, jsem u schůdků, které vedou ke kanálu. Ještě před sebe pouštím několik lidí, ale pak už je to nevyhnutelné, musím slézt po žebříku a... Je to, dokázal jsem to a už mě unáší proud, polykám vodu, au, moje noha, celý svět se houpe a já nevímám, co na mě všichni pokřikují. Ať se položím na vodu a nesnažím se vstát. Pokouším se ležet na vodě, ale nejde to, pořád se zachytávám nohama. A už jsem konečně dole, mám vodu v plicích, drkotají mi zuby a mám sedřenou nohu. Od téhle chvíle už jenom sedím na břehu, koukám a dělám, že tu nejsem. Když se potom provozuje záchrana s házečkou, občas ji někomu nějak hodím, ale to je asi všechno, co ještě svedu. Kolem šestý se pak vypíná kanál. V táboře se všude suší neopreny a já jdu spát brzo, jelikož mi není nejlépe. Navíc začalo pršet. No bezva, to bude super, oblíkat si zítra ten mokrej, studený neopren.

K snídani druhý den mám rohlík s paštikou. Alespoň něco. Teď se musíme převléct do těch studených, mokrých neoprenů. Je to nezáviděníhodný zážitek. Neopren na sobě a já jedu. Párkrát se svezu kanálem, aby mě kajakáři mohli zachránit. Jinak sedím jako pecka na břehu a těším na oběd. Při teorii si zkusíme udělat z pádel nosítka, to se ale zrovna naší skupině nedaří a stejně i na čtvrtý pokus, nám buď dojde házečka

nebo se ty nosítka prostě rozpadnou. No nic. Po teorii následuje praxe. A já protestuji proti tomu, abych znovu plaval kanálem. Naštěstí máme skvělé instruktory, který mi všechno vysvětlili a dokonce mi i sehnali klips na nos. Já se tedy ještě chvíli odhodlávám, ale potom jdu na věc, skáču a... Je to bezva, a jdu znova. Nic lepšího jsem ještě nezažil. Ještě mockrát skáču, než zavřou kanál. V podvečer hrajeme s vodákama z Prahy fotbal. Po fotbalu se vracíme do stanů.

V neděli už máme jenom závody a shrnutí získaných zkušeností. Sice hladový, znavený, ale spokojený odjíždím. Poznal jsem, co je to opravdový strach, a dozvěděl něco o divoké vodě a záchrane na ní.

David Vrba a Hana Žambůrková,
TOM Úhlava, Přeštice

Uzlařská regata již po sedmadvacáté

Sobota na tradiční „Ostrčilce“ patřila opět uzlařům, plavčíkům a plavčicím, lodníkům a lodnicím, kadetům a kadetkám, mořským vlkům a vlčicím, veteránům a veteránkám, rodičům s dětmi. Na start dvoukolového uzlování a k závěrečnému finále nejlepších osmiček se letos posta-

vilo 243 soutěžících (a desítky dalších pořadatelů) – převážně tomíků z Ostravy a okolí (Orlová, Václavovice, Karviná, Opava, Valašské Meziříčí...), ale také několik junáků a indiánů z ligistického kmene Wabash a asi i členů DUHY. Soptíkovo zahájení a start soutěží mírně zdržela registrace některých větších oddílů až na závěr určeného času, ale poté se již uzlovalo. Aby to pro nejmenší plavčíky nebyl hned z rána velký šok, nechali jsme nejdříve odsoutěžit jednu starší kategorii a teprve poté následoval tradiční „postup“ od nejmladších po nejstarší. Po prvním kole

uzlovala také kategorie „MM“ – Mamina a mimina, tentokrát dvě soutěžní dvojice Holušovic, které dobře pobavily přihlížející. Jen více takovýchto dvojic v dalších letech! A po soutěžení v čase oběda spát... Po druhém kole už byly jasné finálové osmičky v jednotlivých kategoriích. Podrobné výsledky si můžete přečíst na jiném místě, ale sluší se vyjmenovat alespoň vítěze kategorií:

Plavčíci – Pazdrát (TOM Uličníci). Plavčice – Tete (TOM KADAO Opava). Lodníci – Maličky (TOM Uličníci). Lodnice – (TOM Práčata Orlová). Kadeti – Vojta (TOM Zlaté Šípy Valašské Meziříčí). Mořští vlci – Tom (LLM WABASH). Mořské vlčice – Lenka (SOS Orlová). Veteráni – Rost’a (TOM Čmoudík Ostrava). Veteránky – Šrámk (TOM Čmoudík Ostrava). Mamina a mimina – Hanýsek + Soptík (TOM Hogan Ostrava). Nejlepší čas 15, 6 s – shodně Lenka (SOS Orlová) a Veronika (S. T. O. Pěšáci).

No a kdo zvítězil v superfinále (mezi prvními osmi jmenovanými) a odvezl si model Regaty? Už poněkoličkáte Tom – Tomáš Kožušník z kmene WABASH.

Celé klání připravila Krajská rada naší Asociace ve spolupráci s oddíly Sirius, Čmoudík, Sylvatik, Průzkumník, Hogan a Wabash. Díky patří také dalším „veteránům“ – a letitým duchovním vůdcům Regaty – Radimu Faranovi, manželům

Nejedlíkovým a dalším přátelům. Před dvěma lety jsme se rozhodli postupně celý měřicí systém zmodernizovat a další krok jsme provedli jim letos. Všechny nás mrzí, že některé drobnosti bohužel po relativně bezproblémovém zkušebním provozu nevydržely nápor nadšených uzlařů a např. dvě časoměřičské stanice postupně vypověděly službu, stejně tak laserová startovací brána naprosto přesně odhalovala každý pohyb hráčů před signálem „START“ a další technické drobnosti, které trochu zdržovaly celou soutěž. Tímto se soutěžícím za prostoje omlouváme, ale dá se říci, že díky nasazení rozhodčích vyhráli opravdu ti nejlepší, o tom není pochyb. Hned po závěrečném vyhodnocení (odpoledne se dostavil i milý host – předseda naší Oblasti KČT Břeťa Boháč) zainteresovaní vedoucí dumali nad dlouhým seznamem oprav a vylepšení, které bychom rádi do příštího ročníku zvládli. Ale toto je výzva i pro ostatní oddíly a jejich členy a příznivce, kdo může pomoci (samozřejmě zdarma a ve svém volném čase, jako to

dělají ti stávající) současným nadšencům s vylepšeními měřicího systému a souvisejících programů a technologií? Ozvěte se Soptíkovi, ten má těch našich námětů sepsáno opravdu hodně...

Ostrava 21. 1. 2010

P. S. Pochvala rozhodčích a pořadatelů TOM KADAO za to, že sami přišli nahlásit chybný výsledek, i když to pro ně znamenalo horší umístění! Fair play, jak má být...

*Rost’a Kašovský,
TOM Čmoudík, Ostrava*

Termíny:

21.8.–28.8. 2010

Moravská táborová škola

14.8.–21.8. 2010

Česká táborová škola

Letní táborové školy v roce 2010

Oslovujeme, voláme, hledáme tomickou mládež ve věku 16–19 let, schopné, pro vedení oddílů zapálené lidi, kteří se nebojí, chtějí něco dokázat, zlepšit své dovednosti, obohatit svoje znalosti. Neváhejte a včas se přihlaste na táborové školy. Termíny na této stránce vpravo.

Připravujeme pro vás obvyklou dávku nevšedních her – seznamovacích, zážitkových, etapových a podobně, teoreticky i prakticky, trochu oddílové psychologie, adrenalinu, základy lasování, ukázkou rozdělávání ohně třením dřev, základy kva-

litní fotografie a filmu, geocaching, roganing, noční šifrovací závod, v neposlední řadě i pár vyhlášek a paragrafů důležitých pro pořádání táborů a vedení dětského oddílu vůbec. A co si ještě účastníci minulých táborových škol pochvalují? Nové kamarády, nová přátelství, které spojují překvapivě stejné zájmy či podobné problémy z různých oddílů, z různých koutů naší krásné země.

Podrobné informace o táborových školách najdete na <http://lts.a-tom.cz/>.

Máme jen jednu velkou prosbu – přihlaste se prosím co nejdříve!

Zdeněk Šmída

Otevřené mistrovství Plzeňského kraje v eskymování

Dne 28. 2. 2010 uspořádal náš oddíl KČT Úhlava a TOM Úhlava ve spolupráci s Akademii Vodák Sport a Českým svazem kanoistů 1. ročník Otevřeného mistrovství Plzeňského kraje v eskymování v plaveckém bazénu SK Radbuza Plzeň.

Soutěžilo se ve dvou disciplínách, a to:

1) Eskymování na čas (soutěžící musel absolvovat trať, během které musel otočit předepsaný počet eskymáckých obrátů) – trať byla myšlena dráha napříč plaveckého bazénu, cestou udělal soutěžící 3 eskymácké obraty, dotkl se rukou okraje bazénu a cestou zpět opět musel otočit 3 eskymácké obraty. Za vyjetí z dráhy nebo dotknutí se dělicího lana byli soutěžící potrestáni trestnými vteřinami, pokud se závodník nedotkl rukou okraje bazénu nebo trať nedokončil, byl diskvalifikován.

2) Eskymování na počet (soutěžící musel ve stanoveném časovém limitu otočit co nejvíce eskymáckých obrátů) – časový limit byl 30 vteřin, počítaly se dokončené eskymácké obraty a vyjetí z prostoru nebylo trestáno.

Do celkového pořadí se počítaly výsledky z obou disciplín, v kategorii Muži a Žactvo rozhodly o konečném pořadí finálové rozjíždky, které se jely v první disciplíně, ale na celou délku bazénu.

Krajského kola se zúčastnilo celkem 30 soutěžících z Plzně, Přeštice, Blovice, Rokycan, Horšovského Týna a i soutěžící z měst nepatřících do Plzeňského kraje a to z Písku a Čelákovic.

První tři umístění v každé kategorii obdrželi medaili, diplom a hodnotné ceny a budou nominováni na mistrovství České republiky v eskymování, které se koná dne 21. 3. 2010 v Brně.

Třemi nejlepšími závodníky z TOM Úhlava byli v kategorii Ženy a juniorky Barbora Doležalová (3. místo) a v kategorii Žactvo Pavel Beneš (4. místo) a Denisa Molková (8. místo).

Jako doprovodný program byly vyhlášeny 2 soutěže. Výtvarná soutěž pro děti a mládež do 15 let o Nejkrásnějšího eskymáka – všechny přihlášené výrobky byly vystaveny a v průběhu mistrovství hodnoceny závodníky, diváky a pořadateli. Po sečtení hlasů bylo vyhlášeno 5 nejkrásnějších děl a autoři obdrželi ceny a diplomy. A také závod v SUP (Stand up Paddling) – ve spolupráci s firmou König Surf byl zařazen vyřazovací závod v disciplíně SUP – „pádlování vstoje“. Tohoto závodu se zúčastnilo 12 odvážlivců, do finále po-

stoupili 3 závodníci, o jejich pořadí rozhodl počet vítězství. Od firmy König Surf obdrželi finalisté ceny. O této disciplíně více na stránkách firmy www.konig.cz

Velké poděkování patří sponzorům, kteří nám pomohli po-

pořít tuto akci, a sice firmám:

Vodák Sport, Půjčovna U Čerta, H2O Sport-Sikyta, König Surf, IAC Group, Hannah, Hiko, TNP.

A také členům oddílu KČT Úhlava a TOM Úhlava a členům oddílu Kotva Plzeň za organizační pomoc.

Více o mistrovství, výsledkové listiny a fotografie na našich stránkách www.kct-uhlava.com

*Hanka Žambůrková,
KČT Úhlava a TOM Úhlava*

Zasněžený středověk na Benecku

Ve čtvrtek 28. 1. jsme rychle doma odhodili pololetní vysvědčení, popadli lyže, snowboardy a batohy a hurá na autobus. Už ve 4 hodiny jsme totiž odjížděli na naše oblíbené Benecko. Všude obrovská nadílka sněhu a tak Míra chtěl být co nejrychleji na místě. To se mu ale nepodařilo. Po cestě se začaly ozývat z autobusu pode-

zřelé zvuky, které se postupně zesilovaly, až v Trutnově se autobusek rozhodl, že dál nepojede. Naši šikovní vedoucí si sice s opravou věděli rady, ale i tak se cesta protáhla na 5 hodin. Ubytovali jsme se, snědli večeri od maminek a rozdělili se na 4 středověké slavné rody – Mudorovce, Havanovce, Kombůrkovce a Kengurovce, ty celý pobyt soupeřily o přízeň krále Království Beneckého. Kralevic, královna, rytíř, podkoní a šašek plnili různé zapeklité úkoly, aby získali od krále nejlepší území s hradem. Ráno jsme vyběhli před školu na tradiční rozcvičku v plavkách, zakončenou skokem do závěje. Posílnění chlebem s nutelou jsme vyrazili na svah. Jezdili jsme až do oběda, zastavili se ve

škole na ovocné knedlíky a pokračovali v lyžování a snowboardování až do večera. Po špagetách s Ťukyho špricindou jsme se opět vrátili na svah. Večer každý rod předvedl svého rytíře v plné zbroji, vybaveného na rytířské klání. Stateční hrdinové pak předvedli své umění s dřevci na koních. Následoval lýtý boj s divokým medvědem, střelba hadráky na lidožravého draka a po půlnoci nás ukolébá ke spaní „libý“ zpěv princezen. Ráno jsme si opět dali rozcvičkou ve sněhu. Dát tři kotouly a zůstat stát po pás ve sněhu bylo opravdové probuzení. Chleba s nutelou nám dal sílu k dalším sportovním výkonům. V poledne jsme se jen zastavili na kaši se sekanou, večer na rizoto a lyžovali a snowboardovali jsme až do devíti. Večer každý rod svým hadačským umem odhalil jednoho ducha. Bílá paní, ohnivý pes, bezhlavý rytíř a hradní duch nám pak po krutém, nelítostném mučení vyzradili, ze kterého hradu pocházejí. Jednotlivé rody pak hradu navštívily a musely duchy hradů přelstít, získat na svoji stranu, nebo porazit. Video záznam svých udatných dobrodružství pak předvedly ostatním. Znavení dobrodružstvím jsme ulehli do spacáků a vzbudil nás až Míra rozcvičkou. Protože byla neděle, byla jen mírňoučká, ve spacáku. V neděli dopoledne nás čekal pořádný úklid školy, balení, nakládání, sjezd s naloženým vlekem na parkoviště k autobusu a cesta domů, tentokrát bez zvláštních událostí. Na nedělní oběd jsme byli doma.

*Za TOM Kadet Červený Kostelec
Ťuky – Milan Hrstka*

Vodačka z TOM Úhlava

vícemistryní ČR v eskymování

Na mistrovství ČR v eskymování, které proběhlo dne 21. 3. 2010 v Brně pod hlavičkou Českého svazu kanoistů a Akademie Vodák Sport, vybojovala Barča Doležalová z vodáckého oddílu TOM 20902 Úhlava překrásné 2. místo v kategorii Ženy a Juniorky.

Na republikovou soutěž postoupila z 3. místa krajského (Plzeňského) kola v eskymování a na mistrovství ČR se utkala se závodnicemi z dalších 7 krajů naší republiky.

Dalším nominovaným na mistrovství ČR v eskymování byl z oddílu TOM 20902 Úhlava Pavel Beneš, který se v kategorii Žactvo umístil na 6. místě.

Oběma závodníkům blahopřejeme a doufáme, že i příští rok budou úspěšně reprezentovat svůj oddíl a Plzeňský kraj.

*Hana Žambůrková,
TOM Úhlava*

týpí jako domov

Naše kultura má zvláštní pojetí pořádku. Pořádek znamená, že životní prostředí upravíme k obrazu svému, nicméně v hlavě jedince zůstává nepořádek, který tam způsobuje mysl. Navíc máme tolik věcí, e-mailů a úkolů, že udržet v nich pořádek se zdá zcela nemožné. Indiáni měli věcí minimum, a jelikož žili v přírodě, byla v pořádku i jejich mysl. V tom je jádro situace.

Cílem článku není věnovat se úklidu v mysl, ale v týpí, přesto to možná spolu nějak souvisí. Pro pořádek v týpí se hodí zejména různé tašky, bedny a koše na uskladnění věcí. V týpí nejsou žádné poličky ani skříně, což Evropana může lehce zaskočit. Nejjednodušeji lze své věci přikrýt dekou, ale to se v nich těžko udržuje pořádek, stále někam vypadávají, vlhnou, uklízíte je znovu a znovu. Nabízím několik možností, jak to řešíme my:

Proutěný koš lze v různých velikostech zakoupit v obchodech s tímto zbožím. Dbejte na to, aby se dobře otevíral a aby byl přiměřený vašemu prostoru v týpí, množství věcí a dopravním možnostem. Nejvíce v souladu s filosofií woodcraftu je takový koš si sám uplést.

Dřevěná bedna se hodí zejména na společné věci, nejčastěji na uskladnění potravin (lze použít i velký proutěný koš). V takovém případě stojí poblíž dveří. Dá se koupit v různých bazarech, můj šikovný kamarád Wasúpi jednu takovou – podle lidových vzorů – vyrobil. Volte vhodně velikost, aby ve vchodu nepřekážela.

Kožená bedna (bedna z nevydělané kůže) je trochu náročnější na výrobu, ale zato vás stoprocentně víc potěší, protože si jí víc vážíte. My jsme na ni šli takto: s kamarádem jsme sehnali kravskou kůži (u kožené bedny platí více než kde jinde, že ve dvou se to lépe táhne); ta musí být čerstvá, pouze namočená ve vodě. Kůži se zamokra napne na zem (kolíky musí být skutečně masivní, až se do ní budete opírat celou svou vahou, nesmí se dotknout země). Škrabákem se zamokra odstraní nejprve chlupy; škrabák je nutno neustále

dobrušovat. Vyrobite jej třeba tak, že nůž z hoblíku upevníte nějakým vhodným způsobem k dřevěnému držadlu. Po odstranění chlupů kůži obraťte, opět pevně napněte a přitlučte k zemi (ve dvou se to lépe táhne!), nechte vyschnout a oškrabejte i druhou stranu. Tupou stranou sekery pak suchou kůži natlučte, a to tak, že po ní jakoby „sjedete“, nikoli aby úder mířil k zemi, to by se roztrhla. Kůži tak zesvětlá a vám se na ni bude dobře malovat. Světlou barvu získáte odškrabáním dalších vrstev kůže škrabákem (pozor na přiměřenou tloušťku kůže!). Na závěrečnou úpravu použijte šmirgl. Pokud jste měli kůži dobře napnutou, měla by teď být rovná a připravená na výrobu minimálně dvou velkých beden a spousty dalších „malířskosti“ – pouzdra na nůž, toulce, krabičky na šití, podklad pro pera do vlasů nebo taneční závěs apod. narýsujte a nůžkami na plech stříhnete bednu. Předtím, než ji složíte, je třeba ji namalovat.

Na rozbor přírodních barev zde není prostor, proto popíšu, jak jsem maloval svou první bednu. Nejprve jsem si tužkou předkreslil vzor. Jsem příznivcem původních indiánských předloh, ale vždy se snažím pochopit jejich symboliku a něco do nich vložit svého. Na přípravu barev jsem použil klíž, malířské hlinky a tuše (k dostání v drogerii). Nejprve jsem štětcem namaloval jednu barvu (namíchanou kom-

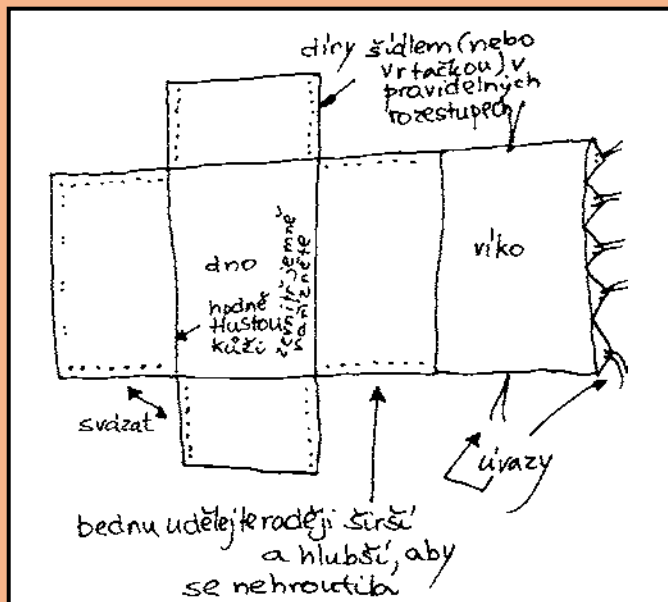

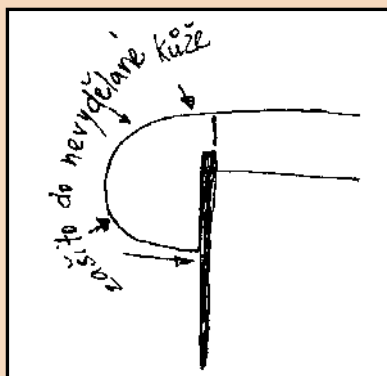
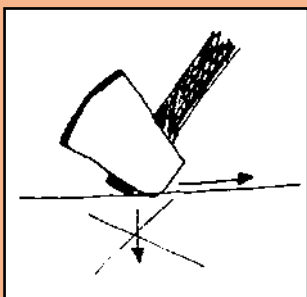
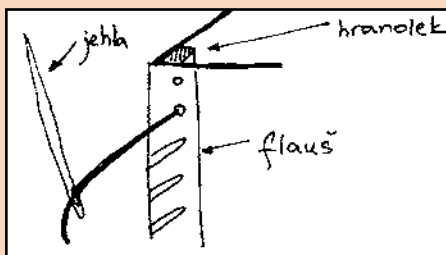
mají obrazce kolem sebe černou linku, tu jsem pak vytvořil černou tuší perem. Někdo doporučuje malbu přestříkat matným bezbarvým lakem.

Nyní zbývá bednu sestavit. Svazuje se jelenicovým řemínkem navlečeným na velkou jehlu se širokým okem přes flauš (většinou červené barvy). Dovnitř lze posléze vložit malý hranolek, aby celé dílo dobře drželo tvar. Nezapomeňte na řemínky na zavázání pro případ přepravy.

Stejně jako koše, i bedny je třeba při táboření i skladování větrat. Kůži sama o sobě nezapáchá, jedná se spíše o prevenci. Nezapomeňte je podkládat polínky, aby nenavlhly. Různé malé bedýnky a schránky z nevydělané kůže lze vytvořit podobným způsobem.

Dekové a jelenicové tašky se dobře hodí na menší věci. Tašku stříhnete z vlněné deky dle vzoru a okraje olemujete flaušem s pomocí jelenicového řemínku, podobně jako bednu. Flauš nechte dole přečnívat a zastříhnete jej do tvaru vlastních křídel. Jelenicové tašky jsou natolik rozmanité a často náročné na výrobu, že se jim můžeme věnovat někdy příště.

Látkové pytlíky všech velikostí se v týpí nikdy neztratí. My v nich uskladňujeme nejen osobní věci v bednách (na liningu se rychle začouří), ale i společné potraviny. Vyrobíte je jednoduše z bavlněné látky základních barev anebo s potiskem (drobné kytičky, proužky, tečky apod.). Nezapomeňte přišít šňůrku (rády se ztrácejí!) nebo ji protáhnout „tunýlkem“. Takové pytlíky vozí většina mých kamarádů i na vandry.

Povalující se věci a „rozvrtané“ deky nemusí být vždy známkou nepořádku, ale i toho, že táborník (vedoucí, dítě) uklízet nestihá vlivem množství programu. Úložné prostory to ale řeší jen částečně. Pravidlo „je jedno, jak to máš v bedně, ale navrch bude vše uklizeno“ má jisté mezery. Přimlouvám se tedy za to, aby byl na táboření čas na úklid (včetně vyvětrání věcí). Stejně tak je dobré dbát na (spontánní!) úklid kolem ohniště, kolem týpí, na dřevišti – a to nejen při táboření a na vandru, ale vlastně i v běžném životě tak, aby se nás týkalo i to, co se nachází za naším plotem. Pořádek ve svých věcech a vztah k nim určité do jisté míry pomáhá vytvářet pořádek uvnitř člověka, mezi lidmi a zpětně ve vnějším světě, v životním prostředí.

Josef Porsch – Ablákela

Lyžování na Šumavě aneb zasněžená romance

Letošní jarní prázdniny se rozhodli vsetínští tomíci strávit na Šumavě. Realita předčila naše očekávání. Sympatická tomíkům zaslíbená chata KČT v Prášilech, skvělá a milá správčová paní Rošická, neskutečné množství sněhu, málo turistů, hluboké hvozdy, skvělé běžecké stopy, pohodové lyžování na Velkém Javoru v Bavorsku, no prostě zimní idyla se vším všudy. Někteří naši vedoucí zamáčkli

slzu při vzpomínkách na jejich vojenskou prezenční službu na Poledníku, Zhůří či tankové střelnici na Slunečné, kde bránili naši západní hranici proti zlým imperalistům a byli připraveni v prvním sledu na vítězný pochod až do francouzského Lyonu, jak tehdejší plány generálního štábu předpokládaly.

Jiří Homolka, TOM Vsetín

O sněmu

pokračování úvodníku ze str. 3

Na čem se sněm usnesl?

Pro mne osobně maličko překvapivě jednohlasně odsouhlasil prodloužení mandátu stávajícímu devítičlennému vedení až do roku 2013. Radka Šumerová tento fakt zdůvodnila: v roce 2011 slavíme dvacáté narozeniny, sněm nebude tedy vhodné dělat volební a pracovní, ale pouze slavnostní. Sněmování není zadarmo (poděbradský sněm stál celkem 166 150 Kč, z toho 67 800 Kč uhradili sami účastníci, zbytek pokrylo ústředí z dotačních i vlastních prostředků), není tudíž možné sněmovat tři roky po sobě.

Jinak řečeno – v lednu 2011 budeme třetí lednový víkend slavit v Divadle ABC v Praze, aby narozeniny měly tu správnou atmosféru. Volebně schůzovat budeme až v roce 2013.

Po deseti letech jsme si odhlasovali, rovněž jednomyslně, mírné zvýšení členských příspěvků. Od roku 2011 bude každý tomík bez rozdílu věku platit 120 Kč základního členského příspěvku. Příspěvek do oblasti Kostka se nemění, bude i nadále 10 Kč.

Co dodat závěrem? To nejpodstatnější. Jsem rád, že jsme pomohli oddílu Zlatých šípů. Ano, těm dívkám a chlapcům, kteří provozují klub Vrtule, jezdí na skvělé tábory a vůbec jsou šikovní a všestranní. Ale jak to bývá, i oni mají svou bolístku, svou trampotu. Ve Valmezu už roky zuří frakční boj, totiž, jak loupat banán. Od

po sněmu

stopky, nebo od špičky? Všelidové hlasování deputátů asociace udělalo pochybám rázný konec. Přítomný notář dr. Rolný ověřil a zapsal, že z hlasujících 143 osob loupe od stopky 74 osob, od špičky pak 69 osob. Je to těsné, ale regulérní vítězství stopkařů. Špičkaři, přijměte ho, prosím, nechtějte revizi. Jen tak se nad malebným Valašským Meziříčím může dál klenout mírová duha...

Milí kolegové, tolik můj raport ze sněmu. Poděbrady jsou za námi, vzhůru na Prahu!

Tomáš Novotný

Poděbradský sněm očima organizátorů

Jsou to už tři roky, co jsme rozjařeni zdárně uspořádanou Kuklou a začátkem prázdnin slavnostně poslali na ústředí pohled, ve kterém jsme stvrdili náš zájem o pořádání dalšího sněmu. Ve Staňkově jsme pak bedlivě pozorovali a hledali nápady. Z některých reakcí jsme nakonec usoudili, že by bylo dobré zkusit sněm nějak přikojenit. Vznikl tak například nápad zařadit na nevolební sněm hlasování. Díky přítomnosti JUDr. Jaromíra Rolného a jeho notářskému zápisu tak může ústředí brzy vydat asociační směrnici na loupání banánů.

Co nám sněm dal a co pro změnu vzal? Rozhodně si myslím, že jak příprava, tak samotný průběh akce nám přinesl mnoho zkušeností s organizací a řešením problémů, ke kterým bychom se jinak asi nedostali. Dotváření detailů, jako například příběh o Švihákovi, nás pak i vysloveně bavilo. Na druhou stranu je ale náš malý oddíl na asi delší dobu organizačně vyčerpán.

Doufám, že se vám v Poděbradech se všemi zasněženými lázeňskými hosty, oplatkami, plechovými skladateli, státníky a trpaslíky líbilo, a že se všem v závějích, které ani naši dědové v Polabí nepamatují, dobře sněmovalo.

*Tadeáš Klaban,
TOM Robinsoni, Poděbrady*

Fantóm Prahy

Letos jsme rozhodli obnovit tradici a zahrát si dobrodružnou hru v centru Prahy.

Všichni hráči se dostavili na Staroměstské náměstí kolem půl desáté. Rozdělili se do čtyř smíšených družstev a dozvěděli se o co půjde.

Herní územím bylo 15 důležitých míst (většinou křižovatek) na území Starého města. Na prvních sedmi místech se dal najít obrázek s číselným kódem. Které družstvo zjistí jako první všech sedm kódů vyhrává. Kde však tato místa jsou a jak se k nim dostat, se mohli dozvědět na místech 8 – 15. Zde totiž stáli podivíni. Podivíny byli dobrovolníci (vedoucí, instruktoři nebo bývalí členové oddílu). Jejich úkolem bylo stát na určeném místě celou dobu hry (3 hodiny) a být zamaskován tak, aby je nebylo snadné je poznat.

Hráči museli odhadnout, kdo je podivín a pa ho oslovit smluveným heslem.

Heslo znělo: „Hele, volíš Losnu nebo Mažňáka?“ a podivín mu odpověděl: „A třeba Bažňáka!“

Hráči bloudili a oslovovali skoro každého koho potkali, fantómové brali životy, Kazi myla vitríny, Malpi napichovala papírky, Míra popíjel krabicové víno a krmil holuby, Pískle rozdávalo letáčky, Staňa po sté fotila Betlémskou kapli, nafukovací klaun se mírně kolébal a sluníčko svítlo.

Hráči brzy zjistili, že musí oslovovat opravdu ty největší exoty. Přesto se stá-

valo, že když už oslovili všechny lidi na určeném místě, kteří připadali v úvahu, volali na sebe. „Vemem ještě ty dvě báby“ a přikročily k bezdomovkyni, ta však byla opravdová a vůbec nechápala co chtějí, nakonec byla podivínkou ta druhá bába, která pečlivě leštila vitríny u Městské knihovny.

Když podivína odhalili a proběhla výměna hesel, dostali od něho mapu – návod jak se dostat k místu s kódem a od něj popis cesty k dalšímu podivínovi. Nebyla to však mapa mapovitá, ale mapa obrázková – fotografická. (vždy když přišli na křižovatku, měli tam fotku ulice, kterou mají pokračovat dál.

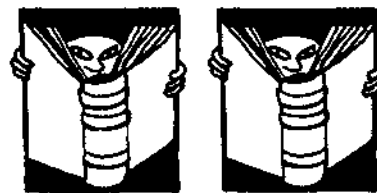
Kromě podivínů se v herním území pohybovali i čtyři fantómové Prahy. Měli dlouhé černé pláště a byli strašliví. Když někoho chytili, vzali mu život. To se nakonec ukázalo rozhodující, protože dvě družstva dokázala získat všech 7 kódů, rozhodoval počet zbylých životů.

Hra se povedla, skončila po poledni. Všichni jsme se sešli na Staroměstském náměstí, nikdo se neztratil.

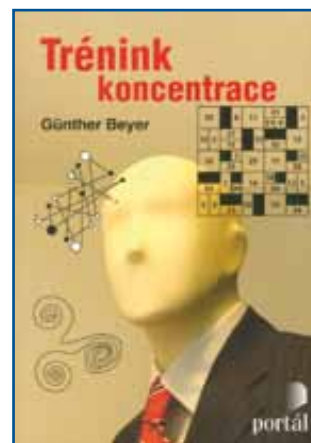

Na závěr nabídka: kdyby si některý oddíl chtěl zahrát tuto hru, napište na mail blanka.bockova@mybox.cz. Mohu poslat pravidla, mapku herního území a hlavně fotografické cesty k jednotlivým uzlům. Stačí to jen vytisknout, sehnat lidi, vymyslet převleky a zahrát si.

Blanka Bočková,
TOM Světlušky, Praha

Hedvábí je materiál, se kterým se nesetkáte právě často. Výpravná knížka Aleny Isabely Grimmichové *Kouzlení s hedvábím* poskytne i naprostým začátečnickům možnost vtisknout ušlechtilému materiálu neopakovatelné prvky vlastní invence. Fantazii se meze nekladou, podrobné návody technických postupů umožní soustředit se na výtvarnou stránku. Vhodné nejen pro dívky, ale pro všechny, které láká tvořivá činnost. Vydalo nakladatelství Portál v roce 2010, cena cca 300,-Kč.

Jednou z mnoha možností, jak zapracovat na vylepšení vlastní osobnosti je trénování koncentrace mysli. Trénink, jaký nám nabízí G. Beyer je pětistupňový, rozdělený podle stupňů obtížnosti. Kromě duševních zmiňuje i cvičení fyzická a další relaxační metody. Jednotlivé postupy jsou dobře použitelné i pro práci s dětmi, určité zpestří program oddílových schůzek. Vydal Portál v roce 2010, cena 235,-Kč. (jch)

Co bylo v lednu, únoru a březnu 2010

❑ Strašně nasněžilo a poděbradští tomíci chystali uprostřed sněhu zkřehlýma rukama sněm našeho spolku.

❑ Jindřich Fryč, vrchní ředitel na ministerstvu školství, k sobě pozval Aleše Sedláčka, Tomáše Novotného a Josefa Výprachtického a vřídle s nimi rozmlouval o tom, jak to bylo, když se v dávných dobách tvořily smlouvy pro převod někdejšího svazáckého majetku.

❑ Proběhl poděbradský sněm, kterého se i s pořádajícím oddílem TOM Robinsoni zúčastnily dvě stovky tomíků ze všech koutů republiky a který byl slavný tím, že zavedl novou fyzikální veličinu, jednotku píše 1 **hurt**, a notářsky ověřoval, jak se loupe banán.

Na sněmu potvrdil Jarda Česnek, že zadarmo nikomu vodácké zkoušky nedá, což mu přítomní rádi věřili.

Sněm také zvedl členské příspěvky od roku 2011 a prodloužil ústřednímu náčelnictvu mandát o rok.

Na sněmu pobývali hosté, mimo jiné šéf Pionýra Petr Halada, který k tomíkům přátelsky promluvil.

❑ Sokol Malá Strana pronajal tomíkům srub Psí zub na legendární Posázavské stezce.

❑ Viktor Hájek a Tomáš Novotný navštívili liberecký úřad Euroregionu Nisa a také Ministerstvo pro místní rozvoj a zajímali se o možnost získat z příslušného operačního programu podporu na vylepšení herberku a česko-německou spolupráci.

❑ Pionýr oslavil dvacet let demokratické existence. Náčelníka tomíků a také šéfa ČRDM nepozvali, takže nemohli poblahopřát pionýrům shromážděným tu v Senátu, tu v Paláci kultury.

❑ Viktor Hájek sepsal projekt na vylepšení sloupského herberku a spolupráci s Němci.

❑ Ředitelka odboru mládeže Jana Heřmanová získala knihu Chalupář TOM a při té příležitosti udělala dobrý skutek.

❑ Oženil se Martin Příbyl, jihomoravský krajanek. Hanka Slabáková, která se cestou na jeho svatbu chtěla stavět na olo-moucké konferenci KČT, si nepěkně zlomila nohu, a na svatbě se tudíž nestavila.

❑ Bobrům z Úštěka a současně i Veverkům z Brandýsa zakázali strážci čistoty luk, na která se jednou za pět let rozlije voda, tábořit na jejich tradičním a milovaném místě u Berounky.

❑ V Klubu českých turistů před volební pardubickou konferencí panovala hektická nálada, všestranně se zbrojilo a vyjednávalo.

❑ Ústředí tomíků navštívily rýmy, chřipky a auditor.

❑ Aleš Sedláček a zelení, oranžoví, modří, knížecí a lidoví podepsali memorandum, kde se říká, že strany zachovají i po volbách solidní financování dětských spolků. Kníže k tomu vzkázal, že spolky jsou fajn, ale oni že neslibí napevno nic na světě, protože se musí šetřit.

❑ Po zveřejnění výsledků dotací pro rok 2010 vyšlo najevo, že slíbené snížení dotací se nekoná, resp. že prostředky v příslušné kapitole rozpočtu zůstaly stejné, ale vnitřními přesuny a důrazem na jiné priority je většina sdružení krácena o 5–11 procent. V případě tomíků to činilo více než milion korun.

❑ Je poctivé napsat, že výše uvedené řádky nás velmi mrzí, leč úplná katastrofa se nekoná, mimo jiné i proto, že na dotační prostředky není právní nárok a tomíci na všech stupních se musí snažit shánět peníze i jinde.

❑ Začala protékat stará střecha ve sloup-ské ubytovně, na kterou působilo množství napadaného sněhu. Muži z ústředí se rozhodli to řešit lopatou, což zabralo, leč střecha je zralá na významnou opravu.

❑ Tomíci nezískali prostředky v programu Neorganizovaná mládež a rozhodli se vylepšený a přepracovaný projekt podat znovu.

❑ Euroregion Nisa přidělil tomíkům 388 000 Kč na akce v rámci česko-německého partnerství a vylepšení herberku.

❑ Rostovi Capilovi, někdejšímu civilkáři na Vsetíně a v Roztokách, se narodila dcera Adélka.

❑ Šéf asociace slíbil kolegům z Plzeňské oblasti KČT, že se pokusí oživit vztahy mezi tamními tomíky a klubem.

❑ V restauraci Potrefená husa u zpuštěného Masarykova nádraží vyšlo najevo, že člen revizní komise Pavel Ebr je moudrý a přemýšlivý mladý muž.

❑ *Trochu moc peskování*, napsala jedna kolegyně ze Slezska na ústředí v reakci na krotký dopis předsedy, který po pětitydenním zpoždění jemně urgoval registraci. Pro objektivitu nutno dodat, že sedm z deseti oslovených opozdilo se s odpovědí neobtěžovalo vůbec. Milé ale je, že se poté většinou opravdu zaregistrovali.

❑ Jan Havelka na pardubické konferenci KČT podpořil kandidáta Moravskoslezské oblasti, tomíka Rostu Kašovského. Delegáti této konference zvolili následně do čela klubu Jana Stráského, Jána Babniče, Jaroslava Šlechtu, Hanu Slabákovou, Jiřího Homolku. Namísto dosavadních členů klubového představenstva Karla Markvarta a Vratislava Chvátala poslali delegáti do vedení Libuši Valentovou a právě Rostu Kašovského.

Tomu všemu předcházela urputná debata, ve které vyšlo najevo, že pro většinu delegátů jsou lidé spjatí s mládežnickým hnutím TOM delegáty přijatelnými a že přítomní nechtějí zašlápnout současné zhotovitele časopisu Turista. Obrovské množství hlasů dostal ve volbách Jiří Homolka, který byl odpovědný za klubovou ekonomiku a přišel s heslem Šetřit!

❑ Ve volbách místopředsedů neuspěli generální sekretář J. Krejzlík a šéf Plzeňské oblasti V. Zykmond.

❑ Líba Valentová oslavila v kruhu rodiny a přátel šedesáté narozeniny.

❑ Hop a Youry brousili podlahy v Pořešíně a vymýšleli motanici pro Sloup.

❑ Roztál sníh a před volbami do sněmovny vylézaly na světlo boží strašlivé věci.

Líba Valentová šedesátiletá? Nevtipkuj!

Podobně reagovalo několik přátel, když jsem jim řekl o dubnových kulatinách dlouholeté šéfové Rady mládeže Svazu turistů ČSTV, později KČT, a milé kolegyně z vedení asociace.

Milá Libuško, jménem svým, jménem ústředí i náčelnictva, určitě také jménem stovek vedoucích, se kterými jsi přišla během všech těch roků do kontaktu, srdečně blahopřeju.

Přeju hodně elánu, zdraví, dobrých lidí kolem tebe, chuť do nikdy nekončící práce v asociaci i v klubu, zejména při vedení oblasti a nově v předsednictvu klubu.

Děk za vše, čím jsi našemu hnutí přispěla, děk za rozvahu a vždy vlnidný přístup.

Tomáš Novotný

20 let!

20 let spolku oslavíme v sobotu 22. ledna 2011 v Divadle ABC v Praze, na prknech, kde kdysi excelovali Jan Werich a Jiří Voskovec...

Co dodat víc? Zatím nic, snad jen, abyste si už dnes tohle datum, tenhle večer rezervovali ve svých diářích a těšili se. (ton)

Samolepky a vlajky

Na ústředí asociace jsou k mání vlajky a samolepky. Neváhejte, šířte slávu našeho spolku, zakupte.

Víc se dozvíte na www.a-tom.cz, další možnost je též e-mailem u Jany Dvořákové – Jana@a-tom.cz. Při větším odběru samolepek malý bonus.

(ton)

Tomík č. 72, DUBEN 2010

Časopis turistických oddílů mládeže. Vydává Asociace TOM ČR ve spolupráci s Klubem českých turistů, s podporou Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR

Redakce:

ústředí Asociace TOM,
ulice Palackého 325,
252 63, Roztoky.

Tel., fax: 220 910 460, 220 910 314
mobil: 777 322 785

E-mail: ustredi@a-tom.cz,
www.a-tom.cz

Číslo do tisku připravili:

Jiří Chour, Tomáš Novotný,
Petr Balcer, Tomek Hurt

Grafika: Jiří Chour

Foto obálka: TOM Lotři, Hronov

Ostatní fotografie: oddíloví vedoucí
Příspěvky a fotografie vedoucích jsou zveřejňovány bez nároku na honorář a vracejí se jen na vyžádání.

Náklad 1000 výtisků.

**Uzávěrka příštího čísla
je 25. května.**

Pozor, nový správce v Mezholezích!

Počínaje květnem 2010 je novým správcem v Mezholezích pan K. Hofman, Mezholezy čp. 42, tel. 722 565 703.

Nový správce bydlí cca 150 metrů pod naší chalupou, u silnice. (ton)

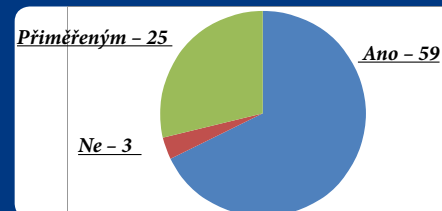
Anketa z [www. a-tom.cz](http://www.a-tom.cz)

Vstupujete do roku 2010 s optimismem?

Ano. Vždy do nového roku vstupuju s jistým optimismem. Ten mne pak postupně, jak se valí starosti, televizí zprávy, strasti osobní atd., poněkud opouští... **59**

Ne. Stálo to letos za houby a příští rok to bude ještě horší. **3**

Přiměřeným. Budu se těšit z oddílu, občas ze své práce, přátel a rodiny, to ostatní se budu snažit přežít. **25**

Tým ústředí v Roztokách

Stojící zleva: Jana Dvořáková s pruhozanou šálou (administrativa, obsazování chalup), Alice Pařízková (účetní, zahraniční činnost, vyúčtování dotací), Tomáš Novotný, Vítek Dvořák (práce všeho druhu), Zdeňka Náhlavská (účetní, ekonomika chalup)

Sedící zleva: Tomek Hurt (projekt Cíl 3, všeobecná administrativa), Viktor Bambéro Hájek se slamákem (všeobecná administrativa, projekty, ústřední akce), Vítek Krajčovič s kloboučkem (správa objektů, autoparku, administrativa) a webmaster Lukáš Pavlík (správce sítě). Někteří kolegové pracují pouze na částečný úvazek.

ta skončila. Z naší původní cesty jsme se dali vlevo kolem chat. Za poslední chatou končila i cesta vedoucí k chatám. Dále jsme pokračovali údolím směrem k silnici E 55. Po kolena ve sněhu dvakrát přes potok. Jednou skokem, podruhé po ledu. Vše zvládaly i děti předškolního věku. Konečně bylo údolí za námi. Přešli jsme silnici a namířili jsme si to přímo na Boreč přes zasněžené pole. Zůstala za námi jen vyšlapaná přímka na sněhovém poli. A protože jsme měli dobrý směr, pod Borčem jsme došli ke značené cestě. Vydali jsme se samozřejmě po ní, protože celý kopec je chráněný a vstup mimo cesty je zakázán. Tady se šlo už zase dobře. Tedy jen než se začalo stoupat. Bylo letos ideální zimní počasí a tak cesta byla velmi ušlapaná. Z děr se kouřilo jako z komínů a krásně jsme se u nich ohřáli. Sestup byl náročný. Abychom předešli pádům, popojížděli jsme v dolní části kopce na pytlích. Doklouzali jsme do Režného Újezdu a odtud pak šli po silnici přes Vchynice do Lovosic. Výlet se povedl. Jako ideální doporučujeme teplotu -10, aby kouř dokonale vynikl.

Vejři na Borči

Letos po sedmé v řadě byl náš cíl vrchol známé hory Boreč. Od roku 2003 pravidelně v lednu za velkých mrazů vyrážíme na tuto kouřící horu. Letos po třetí jsme zvolili start pochodu v malé železniční zastávce Oparno, kam jsme se dopravili z Lovosic vlakem. Ještě než jsme s vydali na pěší pochod rozhodovali jsme se či půjdeme přes zříceninu hradu Oparno a nebo jen sejdem do údolí a půjdeme Oparenským údolím. Bylo velká zima a hodně sněhu zvolili jsme tedy lehčí trasu.

Sešli jsme tedy do údolí a pokračovali proti proudu zamrzajícího Milešovského potoka. Kolem střelnice, mlýna, který je ve vlastnictví tomíků, pod nově budovaným dálničním mostem. Prošli jsme kolem vypuštěného rybníka až k osadě patřící k Velemínu. Tam pohodová ces-

Vodácká sezona v Přesticích zahájena!

I přes nepřízeň počasí se dne 27.3.2010 sešlo ve 13 hodin u Přestické loděnice cca. 60 nadšenců, členů vodáckého oddílu dospělých KČT Úhlava a vodáckého oddílu dětí TOM Úhlava, kamarádi a veřejnost, aby se zúčastnili tradičního slavnostního zahájení vodácké sezony, tzv. Otevírání řeky Úhlavy.

Po slavnostním odemčením dřevěným klíčem jsme společně na lodích vyjeli do

nedalekých Příchovic a zpět po Úhlavě a konečně vyzkoušeli nové lodě přímo na řece. Poté následovaly soutěže pro děti na břehu, které bohužel byly přerušeny deštěm. Přestávku jsme využili k občerstvení účastníků a po dešťové nadílce dokončili soutěže pro děti a každého účastníka soutěží obdarovali menší cenou. Po setmění jsme se přesunuli do klubovny, kde jsme si ještě zazpívali a zahráli na kytary.

Schůzky dětského vodáckého oddílu TOM Úhlava každý čtvrtek od 16.30 hod., více o nás a našich akcích na www.kct-uhlava.com

Hana Žambůrková,
TOM Úhlava

